

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 2T/95/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010320
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Bielik
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3814010320.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prievidzi na hlavnom pojednávaní dňa 18. 11. 2014 v konaní pred samosudcom JUDr. Pavlom Bielikom v trestnej veci proti obžalovanému T. U.

rozhodol:

Obžalovaný T. U., nar. XX. XX. XXXX v W., okres U., trvale
bytom W., L. XXXX/XX, t. č. vo väzbe
v H. na výkon väzby I.

uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 2T 95/2014 zo dňa 6. 8. 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín č. 3To 74 /2014, zo dňa 16. 10. 2014 z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák. číslo 300/2005 Z. z. v znení zákona číslo 1/2014 Z. z. v spojení s § 138 písm. a) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., § 127 ods. 4 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 03. 03. 2014 okolo 9:20 h v Handlovej, v byte číslo X na L. XX po predchádzajúcom slovnom konflikte sa vyhrážal svojmu otcovi U. U. zabitím nožom a následne sa vyhrážal, že mu vystrelí mozog z hlavy, pričom mieril krátkou ručnou expanznou zbraňou - samonabíjacou pištoľou, zn. V. N. L., kalibru X mm P.A., ktorá je určená na vystreľovanie nábojok so stredovým zápalom laborovaných špeciálnou látkou, poplašných nábojok a pyrotechnických zloží - ohňostrojov, na jeho hlavu, pritom bol agresívny a rozzúrený a u poškodeného vzbudil obavu, že vyhrážky uskutoční, preto poškodený zavolať políciu

s a o d s u d z u j e

Podľa § 360 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 17 (sedemnášť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pre výkon trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Uznesením Krajského súdu Trenčín číslo 3To/74 /2014 zo dňa 16. 10. 2014 bol podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 3 Trestného poriadku zrušený rozsudok Okresného súdu Prievidza číslo 2T/95/2014 zo dňa 6. 8. 2014 a to vo výroku o uloženom treste odňatia slobody, podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Zároveň bolo rozhodnuté, že výrok o vine a uloženom treste prepadnutia veci zostáva nedotknutý. V odôvodnení rozhodnutia, odvolací súd, okrem iného, vytýkal súdu 1. stupňa nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku (zásada voľného hodnotenia dôkazov). Uviedol, že odvolací súd nezistil

skutočnosti, pre ktoré by vznikla dôvodná pochybnosť o správnosti záveru okresného súdu o absencii nepríčetnosti obžalovaného v čase činu, aj napriek pozitívnej znalcami zistenej poruchy osobnosti obžalovaného. Okolnosti prípadu tiež nenasvedčujú, že by u obžalovaného v čase činu boli vymiznuté ovládacie schopnosti. Z uvedených dôvodov, odvolací súd považoval za správny záver okresného súdu o absencii nepríčetnosti obžalovaného podľa § 23 Trestného zákona v čase činu, z ktorého dôvodu je obžalovaný za tento čin trestne zodpovedný. Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolanie obžalovaného, v časti týkajúcej sa výroku napadnutého rozsudku o vine. Odvolací súd však považoval za dôvodné odvolanie obžalovaného proti výrokom rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody, z dôvodov odvolaním namietanej, prípadnej možnosti zníženej príčetnosti obžalovaného v čase činu. Prípadná znížená príčetnosť nemá vplyv na trestnoprávnu zodpovednosť páchatelia, môže mať však podstatný vplyv na uloženie trestu, posudzovanie príčetnosti je právnou otázkou, ktorej posúdenie patrí súdu, na základe zistených skutočností. V predmetnej veci znalci vypracovali znalecký posudok za účelom vyšetrenia duševného stavu obžalovaného, konštatovali, že trpí poruchou osobnosti (odpoveď číslo 1), ktorou trpel aj v čase činu (odpoveď číslo 2), so záverom o zachovaní rozpoznávacích (odpoveď číslo 3), ovládacích (odpoveď číslo 4) schopností obžalovaného v čase činu, pričom podľa záverov znalcov, pozitívne zistená duševná porucha obžalovaného nemala forenzne významný vplyv na jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že znalecký posudok nemá medzi dôkazmi v trestnom konaní privilegované postavenie a podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku je súd, aj tento dôkaz povinný hodnotiť ako každý iný dôkaz, jednotlivo a v súhrne. Podľa § 141 ods. 1 Trestného poriadku súd nie je oprávnený sám posudzovať odborné otázky, na ktoré sú potrebné odborné znalosti, môže však preverovať len správnosť skutkových okolností, z ktorých znalec vychádza, či závery znalca majú oporu v správne zistených skutkových okolnostiach, či sú závery znalca náležite odôvodnené, logické a úplné. Hoci súd nie je oprávnený sám posudzovať odborné otázky, pri hodnotení tohto dôkazu, podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku nesmie len mechanicky preberať závery znaleckého dokazovania. Treba dodať, že znalci majú povinnosť podávať znalecké posudky spôsobom zrozumiteľným aj laikom. Podľa názoru odvolacieho súdu, pri posudzovaní otázky príčetnosti sa podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd v prejednávanej veci nedostatočne vysporiadal pri posudzovaní uvedenej otázky so všetkými skutočnosťami, ktoré vyšli najavo. Zo spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný od detstva trpí zdravotným postihnutím, ktorému boli pri rôznych odborných vyšetreniach priradené diagnózy, vyjadrené kódmi podľa medzinárodnej klasifikácie chorôb ako F 43.2, F 61, F 70.1, F 10, F 19, F 12. Keďže medzinárodná klasifikácia chorôb obsahuje zoznam duševných porúch a porúch správania, z ktorých niektoré boli odborníkmi zistené u obžalovaného a vychádzajúc z toho, že psychiatria sa zaoberá rozpoznávaním a liečením duševných porúch, javí sa ako nedostatočne odôvodnený záver znalcov po tom, že obžalovaný netrpí duševnou poruchou v pravom slova zmysle. Potom je nezodpovedaná otázka, čo považujú znalci za poruchu v pravom slova zmysle, keď u obžalovaného boli zistené diagnózy, spadajúce do piatej kapitoly medzinárodnej klasifikácie chorôb, ktoré by logicky nad rámec normy mali ovplyvňovať psychickú stránku osobnosti obžalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu dokazovaním pred okresným súdom nebola riadne objasnená diagnóza obžalovaného. Zo znaleckého posudku vyplýva, že znalci označili diagnózu obžalovaného len kódom F 61 a zo znaleckého dokazovania nevyplýva ako sa znalci vysporiadali so závermi iných odborníkov o pozitívnom zistení aj iných diagnóz, podľa piatej kapitoly medzinárodnej klasifikácie chorôb u obžalovaného. V súvislosti so záverom znalcov o diagnóze F 61 absentujú závery s akými konkrétnymi fyziologickými poruchami alebo konkrétnymi somatickými faktormi je spojená porucha osobnosti obžalovaného. Otázna je tiež správnosť záverov znaleckého dokazovania o mentálnej subnorme obžalovaného, čo by podľa znalcov malo byť pásmo medzi normálnou a ľahkou mentálnou retardáciou (číslo listu 91, prvá otázka), keď podľa obsahu znaleckého posudku L.. K. (číslo listu 83) a Nemocnice pre obvinených a odsúdených Trenčín v súvislosti s prijatím obžalovaného od 9. 4. 2014 (číslo listu 84) konštatovali u obžalovaného aj diagnózu F 70 - ľahká duševná zaostalosť. Podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd si nekriticky osvojil záver znalcov, podľa ktorého obžalovaný mohol svoje konanie ovládať (odpoveď na otázku číslo 4), i keď zo slovnej formulácie odpovede znalcov na položenú otázku, nie je zrejmá konkrétna miera zachovania ovládacej schopnosti obžalovaného v rozhodnej dobe (znalci konštatujú zachovanie ovládacej schopnosti, avšak bez výslovného vymedzenia rozsahu). Podľa vyjadrenia znalcov, ako aj L.. K., obžalovaný mal zrejme v dôsledku svojej poruchy nízky prah pre uvoľnenie agresie, má sklony k skratovému konaniu, mal by užívať lieky tlmiace túto jeho impulzivitu a agresivitu. Ak teda na jednej strane je u obžalovaného odborníkmi diagnostikovaná porucha osobnosti, označená podľa medzinárodnej klasifikácie chorôb, ktorá porucha má byť spojená s agresivitou a impulzivitou mimo normy zdravého človeka a ktorú je možné tmiť liekmi, podľa názoru senátu odvolacieho súdu sa zdá, že okresný súd pri existencii uvedených skutočností nedostatočne

odôvodnil záver, podľa ktorého obžalovaný mal v čase činu, ktorý navonok vykazoval známky agresie zo strany obžalovaného, úplne zachovanú aj ovládaciú schopnosť. Keďže prípadná znížená pričítanosť je skutočnosťou, ktorá môže mať podstatný význam pre uloženie sankcie podľa Trestného zákona, pričom aj ochranné opatrenie je podľa § 31 ods. 1 Trestného zákona takouto sankciou, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre uloženie sankcie podľa ustanovení Trestného zákona, vznikli pochybnosti o správnom skutkových zistení v súvislosti s ukladaním sankcie obžalovanému a preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výrokoch o uložení treste odňatia slobody a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Úlohou okresného súdu bude doplniť dokazovanie za účelom odstránenia vyššie uvedených rozporov so zameraním sa na objasnenie vplyvu poruchy osobnosti obžalovaného a s ňou spojenou impulzivitou a agresivitou na jeho konanie v čase činu, na objektívne možnosti tlmenia impulzivity a agresivity liekmi (prípadná možnosť injekčnej liečby s dlhodobejším účinkom) a na možnosti zabezpečenia dodržiavania liečebného režimu zo strany obžalovaného aj vo vzťahu k forme prípadného ochranného liečenia. Až po objasnení týchto skutočností bude možné posúdiť, určenie akých sankcií podľa § 31 ods. 1 Trestného zákona je spôsobilé zabezpečiť spravodlivé potrestanie obžalovaného v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona aj s pohľadom na zabezpečenie ochrany spoločnosti pred jeho správaním.

Prvostupňový súd, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu doplnil dokazovanie opätovným výsluchom znalca MUDr. N. na hlavnom pojednávaní.

Znalec L.. N. okrem iného uviedol, že v rámci prípravy na hlavné pojednávanie sa oboznámil s rozhodnutím odvolacieho súdu. Na otázku samosudcu, či po oboznámení sa s rozhodnutím odvolacieho súdu chce niečo zmeniť na záveroch znaleckého posudku, znalec uviedol, že to konzultoval pred pojednávaním s L.. W. a došli k záveru, že nemajú čo meniť na záveroch znaleckého posudku. Nemajú čo meniť ani na odporučeniach, ktoré dali v záveroch znaleckého posudku pre orgány činné v trestnom konaní. Myslí tým to, že nenavrhlí ochranné liečenie ústavnom ani ambulantnou formou. Čo sa týka možnosti ochrannej liečby, k tomu by sa spolu s kolegyňou, vyjadrili nasledovne. Obžalovaný je dlhodobý pacient rôznych liečebných zariadení, v Prievidzi, taktiež v Handlovej. S obžalovaným bol problém od detstva, bol hyperaktívny, bol ťažko usmerniteľný, opakovane bol liečený kvôli poruchám už aj na detskom oddelení. Jednalo sa o psychiatrickú nemocnicu v Kremnici. Bol aj v Detskej psychiatrickej liečebni Hrán, taktiež bol liečený kolegami v Martine. Nespočetnekrát absolvoval pobyt na psychiatrickom oddelení Nemocnice v Bojniciach. Štyrikrát bol umiestnený, v súvislosti s väzbou alebo výkonom trestu, na psychiatrickom oddelení väznice. V roku 2011 sa vyhrážal sestre a rodičom, že podpáli dom. Pri prepustení z tohto liečenia v prepúšťacej správe psychiatrického oddelenia väznice sa uvádza, že liečba u obžalovaného nezmení osobnostné vybavenie obžalovaného. Obžalovaný potrebuje určité vedenie, usmerňovanie. Obžalovaného znalci poznajú dlhodobo po forenznej stránke. V minulosti sa obžalovaný dopúšťal drobných krádeží v obchodných centrách. Vedel veľmi dobre, čoho sa dopúšťa, neboli u neho zistené kvalitatívne zmeny myslenia. Taktiež neboli zistené kvalitatívne zmeny vnímania. Boli plne zachované jeho schopnosti riešiť situáciu vo svoj prospech. Chce tým poukázať na to, že okrem násilnej formy trestnej činnosti sa obžalovaný dopúšťal aj majetkovej trestnej činnosti. Dlhodobé usmernenie zo strany rodiny nie je ideálne. Po každom prepustení z liečby mu bolo odporučené pokračovať v ambulantnej forme liečby. Bolo mu odporučené aj pravidelné podávanie injekcií. Umiestneniu na psychiatrickom oddelení, zväčša predchádzalo to, že obžalovaný vynechával liečbu a dochádzalo ku zvyšovaniu agresivity a impulzivity u obžalovaného. Osobnosť obžalovaného je, žiaľbohu, taká, že ani vykonaný trest obžalovaného nepoučí. Keby obžalovaný mal záujem liečiť sa, zdravotníctvo poskytuje obžalovanému všetky možnosti na liečbu. Obžalovaný má toľko rozumu, aby vedel svoje konanie ovládať, tiež vie rozpoznať, čo robí zle. V prípade, ak by sa chcel obžalovaný dobrovoľne liečiť v nemocnici na psychiatrickom oddelení, v súčasnosti je to možné. Musel by sa však podrobiť určitým pravidlám, ktoré tam platia, toto obžalovanému v plnej miere nevyhovuje. Jeho predstava, že by sa rok liečil v Kremnici v psychiatrickej nemocnici, je mylná. Jeho osobnosť by sa ani po tejto liečbe nezmenila. Jeho liečba je možná len prostredníctvom liekov, tieto jeho problémy utlmia. Obžalovaný má možnosť liečiť sa aj na slobode. Má svojho ambulantného psychiatra, máme psychiatrické zariadenia, kde je to možné. Za posledných 5 rokov bolo na obžalovaného vypracovaných 6 znaleckých posudkov, o ktorých on vie, možno boli aj ďalšie posudky o ktorých nevie. Na otázku samosudcu, aký najdlhší pobyt psychiatrickom zariadení obžalovaný absolvoval, znalec uviedol, že priemerná dĺžka pobytu obžalovaného v zariadení bola 19 až 21 dní. Niekedy tie pobyty, z rozhodnutia rodičov alebo samotného obžalovaného, boli kratšie. Ak boli nejaké dlhšie pobyty, napríklad v Kremnici alebo inom zariadení, bolo to vtedy, keď bol maloletý. Naďalej uvádza, ako je uvedené v znaleckom posudku, rozpoznávacie a ovládacie schopnosti obžalovaného v čase skutku boli zachované. Na otázku

samosudcu, aby sa vyjadril k tomu, čo odvolací súd uviedol v odôvodnení zrušujúceho uznesenia, že u obžalovaného boli zistené rôzne diagnózy podľa medzinárodnej klasifikácie chorôb a oni uviedli v znaleckom posudku len diagnózu F 61 a prečo nezohľadnili pri znaleckom posudku aj ďalšie diagnózy, znalec uviedol, že obžalovaný je psychiatrickým pacientom od detstva, v prípade detských pacientov sa neuvádza porucha osobnosti, uvádza sa narušený vývoj osobnosti, obžalovanému nepriznali mentálnu retardáciu. Jeho rozumové schopnosti nie sú také, ktoré by odôvodňovali priznanie mentálnej retardácie u obžalovaného. Základná diagnóza u obžalovaného je F 61. Obžalovaný netrpí duševnou chorobou, trpí osobnostnou odchýlkou. R. F XX vyjadruje v podstate všetky ďalšie diagnózy, ktoré uviedol odvolací súd v zrušujúcom uznesení. Tá diagnóza sa prejavuje rôznymi spôsobmi. Behom krátkej doby prešiel obžalovaný od toho, pri vyšetrení, že plakal a krátko na to sa vyhráždil, čo komu urobí, s kým prišiel do styku. Počas dňa sa mení jeho správanie podľa toho, aké podnety dostáva. Obžalovaný má pocit, že všetci sú proti nemu. Na otázku, aby vysvetlil, v zmysle pokynu odvolacieho súdu, čo je duševná porucha v pravom slova zmysle, uviedol, že veda delí duševné poruchy a duševné choroby v pravom slova zmysle ako sú napríklad schizofrénia, paranoidné psychózy, maniodepresívne poruchy, parafrénie, bipolárne afektívne poruchy. Ostatné ochorenia veda zaraďovala medzi poruchy. V deväťdesiatych rokoch do psychiatrie bolo prevzaté americké názvoslovie. V súčasnosti teda namiesto choroby sa uvádza podľa amerického názvoslovia porucha. V prípade, ak by bolo narušené vnímanie a ovládanie jednalo by sa o duševnú poruchu v pravom slova zmysle. Do budúcnosti nevylučuje, že zdravotný stav obžalovaného sa vyvinie takým spôsobom, že bude trpieť duševnou chorobou. Je potrebné, aby sa obžalovaný radil so svojím psychiatrom, bral predpísané lieky. Má predpísané lieky, ktoré by mali stabilizovať jeho náladu. Samozrejme lieky, ktoré pacienti psychiatricky berú, majú aj vedľajšie účinky a pacienti potom tie vedľajšie účinky pociťujú, lieky potom vynechávajú, neberú ich. Na otázku samosudcu, aby sa znalec vyjadril k úvahám odvolacieho súdu o možnej zníženej príčetnosti obžalovaného, uviedol, že príčetnosť obžalovaného forenzne významne znížená nebola. Bola znížená nevýznamne. V tejto súvislosti chce poukázať na to, že rodina obžalovaného, keď videla v predvečer skutku ako sa obžalovaný správa, mohli zavolať rýchlu zdravotnú pomoc. Následne mohla byť urobená zrýchlená krátkodobá terapia. Na otázku prokurátorky, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že znalci jednoznačne neuviedli v akom rozsahu bola zachovaná ovládacia schopnosť obžalovaného, či teda bola ovládacia schopnosť obžalovaného zachovaná v plnom rozsahu, alebo bola čiastočne znížená, znalec uviedol, že podľa ich názoru, názoru znalcov, ovládacia schopnosť obžalovaného bola zachovaná v plnom rozsahu. Na ďalšiu otázku prokurátorky ako sa znalci vysporiadali s diagnózami podľa medzinárodnej klasifikácie chorôb, ktoré uvádzal vo svojom rozhodnutí odvolací súd, uviedol, že v prípade tohto skutku nebolo zistené, že by sa tieto diagnózy prejavili pri páchaní trestnej činnosti obžalovaného v tomto skutku. Uvedené diagnózy, s výnimkou F 61, sa prejavili v súvislosti s páchaním trestnej činnosti v predchádzajúcich prípadoch. Keď je obžalovaný na slobode, navštevuje psychiatrickú ambulanciu MUDr. K., ktorá mu predpisuje lieky. Na otázku, prečo sa prestal obžalovaný podrobovať liečbe liekmi, uviedol, že predpokladá, že obžalovaný prestal pociťovať potrebu tieto lieky užívať. Je možné, že mu vadili vedľajšie účinky liekov. Na otázku obhajcu, že ráno, v čase skutku vyvrcholil konflikt obžalovaného s rodičmi a či v čase skutku boli plne zachované ovládacie schopnosti obžalovaného, znalec uviedol, že podľa jeho názoru ovládacie schopnosti obžalovaného boli zachované. Na ďalšiu otázku, či v tom momente znalec vylučuje zníženú ovládaciu schopnosť obžalovaného, uviedol, že nie forenzne významne sa zmenila jeho schopnosť ovládať sa. Na otázku obhajcu, že či z hľadiska získania určitých návykov predsa len neodporúča uloženie ochrannej liečby obžalovanému uviedol, že keď bol obžalovaný v minulosti vo väzbe, prípadne výkone trestu lieky bral; nie je možné v každom prípade riešiť psychické problémy formou ochrannej liečby. Je potrebné, aby obžalovaný využíval liečbu formou liekov, prípadne injekcií a aby využíval tie možnosti, ktoré mu poskytuje naše zdravotníctvo. V tejto súvislosti poukazuje na to, že ako už uviedol predtým, obžalovaný trpí ochorením, ktoré nie je vyliečiteľné. Diagnóza F 61 je medzi diagnózami, ktoré nie sú vyliečiteľné.

Po doplnení dokazovania podrobným výsluchom znalca L.. N. k otázkam, ktoré nastolil odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení a to najmä k otázke možnej zníženej príčetnosti obžalovaného v čase spáchania trestnej činnosti a otázke uloženia určitej formy ochrannej liečby a tiež vysvetlenia určitých skutočností, ktoré žiadal odvolací súd bližšie od znalca ozrejmiť (ďalšie diagnózy obžalovaného podľa medzinárodnej klasifikácie chorôb, čo je duševná choroba v pravom slova zmysle), dospel súd k záveru, že znalec dostatočne vysvetlil všetky skutočnosti, ktoré žiadal odvolací súd v rámci doplnenia dokazovania ozrejmiť. Znalec, ktorý sa pred hlavným pojednávaním oboznámil so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, po konzultácii s kolegyňou, s ktorou znalecký posudok nachádzajúci sa vo vyšetrovacom spise vypracoval, naďalej trval na svojom závere, že obžalovaný mal v čase skutku plne zachované rozpoznávacie a ovládacie schopnosti, pripustil len forenzne nevýznamne zníženú

ovládaci schopnosť. Podľa názoru súdu, vzhľadom na výpoveď znalca, nie je možné konštatovať zníženú príčetnosť obžalovaného v čase spáchania trestnej činnosti. V prípade možného uloženia určitej formy ochrannej liečby obžalovanému, znalec naďalej zotrval na tom, že spolu s kolegyňou, tak ako uviedli v znaleckom posudku, nenavrhnú obžalovanému uložiť žiadnu formu ochrannej liečby, pretože podľa ich názoru zdravotné problémy obžalovaného nie sú vyliečiteľné, žiadna forma ochrannej liečby by v prípade zdravotných problémov obžalovaného nepomohla; po absolvovaní ochrannej liečby, v prípade nepokračovania v liečbe formou liekov, prípadne injekcií, by sa zdravotné problémy obžalovaného opätovne prejavili. Tiež vyslovil názor, že aj keď zdravotné problémy obžalovaného vyliečiteľné nie sú, je možné v prípade spolupráce obžalovaného so svojim psychiatrom tieto zdravotné problémy utlmiť, v takom prípade by obžalovaný nebol nebezpečný pre svoje okolie ako je to v súčasnosti, keď sa liečbe vyhýba. V súvislosti s tým, súd poukazuje na ustanovenie § 73 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého sa ochranné liečenie neuloží, ak je vzhľadom na osobu páchatela zrejmé, že jeho účel nemožno dosiahnuť; čo je prípad obžalovaného. Znalec tiež dostatočne vysvetlil, že diagnózy uvádzané v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, sú diagnózy, s výnimkou diagnózy F 61, ktoré odborníci zistili u obžalovaného pri predchádzajúcich odsúdeniach a to nielen pri násilnej forme trestnej činnosti, ale aj majetkovej trestnej činnosti obžalovaného. Znalec tiež dostatočne vysvetlil otázku, čo je duševná choroba v pravom slova zmysle a duševná porucha. Po prevedenom dokazovaní sa súd stotožnil so záverom znalcov, že v prípade obžalovaného nie je možné, aj vzhľadom na ustanovenie § 73 ods. 3 Trestného zákona, uložiť obžalovanému ochranné liečenie, pretože vzhľadom na osobu obžalovaného, nie je možné jeho účel dosiahnuť, keďže trpí zdravotnými problémami, ktoré nie sú vyliečiteľné, sú len liečiteľné a bude potrebné, aby do budúcnosti sa obžalovaný podrobil medikamentózne a injekčnej liečbe podľa pokynov lekárov, ináč sa vystaví riziku, že aj v budúcnosti sa bude dopúšťať obdobnej formy trestnej činnosti ako v prejednávanom prípade. Súd tiež poukazuje na tú skutočnosť, že štát a zdravotníctvo nemôže vynakladať značné finančné prostriedky na liečbu v prípade a v prípadoch, keď pacient dostatočne nespolupracuje a neprejavuje snahu riadnym spôsobom sa podrobiť liečbe. Všetky vyššie uvedené skutočnosti viedli súd k záveru, že obžalovaný pri páchaní trestnej činnosti nekonal v stave zmenšenej príčetnosti a nie je dôvod, na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a tiež nie je dôvod na uloženie ochranného liečenia, na základe tých skutočností, ktoré sú uvedené vyššie.

Pri ukladaní trestu sa súd riadil ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona a vzhľadom na existenciu jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, uložil obžalovanému nepodmienečný trest v trvaní 17 mesiacov, pričom pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu za úmyselnú trestnú činnosť. Podľa názoru súdu, iný druh trestu ako nepodmienečný, v prípade obžalovaného neprichádza do úvahy, obžalovaný sa opakovane už po niekoľkokrát dopustil úmyselnej trestnej činnosti rovnakého druhu a preto je potrebné na neho vplývať nepodmienečným trestom v trvaní 17 mesiacov, ktorý považuje súd za primeraný a potrebný na ochranu spoločnosti pred páchaním obdobnej trestnej činnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho vyhlásenia, cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne.